

*Mateja Prevodnik Mayland,
Katja Jezeršek, Tilen Šubic Krpič*

Gimnazija Škofja Loka, MEPI in kraljica

Kaj je MEPI - mednarodno priznanje za mlade?

Na Gimnaziji Škofja Loka smo leta 2004 uvedli program MEPI, ki danes našim dijakom ter njihovim staršem in znancem ni več skrivnostna neznanka, marsikdo drug pa je morda oktobra, ob obisku britanske kraljice Elizabete II. in njenega soproga, prvič slišal, da tudi v Škofji Loki – zelo uspešno – izvajamo program, ki je poznan in priznan v precejšnjem delu sveta.

Mednarodno priznanje za mlade, krajše MEPI, je program, ki mladostnike spodbuja k dejavnemu, zdravemu, netekmovalnemu in ustvarjalnemu preživljanju prostega časa. Program se je na pobudo in pod pokroviteljstvom Vojvode Edinburškega leta 1956 razvil v Veliki Britaniji (The Duke of Edinburgh's Award) in se danes izvaja v več kot 120 državah, v njem pa sodeluje že več kot šest milijonov mladih.

V tujini ima program dolgoletno tradicijo in sloves ter neverjetno priljubljenost, v Sloveniji pa šele pridobiva na razsežnosti. Na naši šoli smo ga uvedli kot ena prvih srednjih šol v Sloveniji pred petimi leti in smo nadvse ponosni na prvo skupino dijakinj in dijakov, ki so lani oktobra v Ljubljanski filharmoniji prejeli zlato priznanje kar iz rok ustanovitelja Vojvode Edinburškega in predsednika republike Danila Türka.

Gimnazijci so izjemno dejavni in se poleg šolskih obveznosti ukvarjajo z mnogimi aktivnostmi, kar pa včasih ostane neopaženo. MEPI je v Sloveniji ena redkih možnosti, da so njihove aktivnosti ne samo zabeležene v knjižici dosežkov, ampak tudi cenjene in nagrajene z bronastim, srebrnim in zlatim priznanjem.

Aktivnosti so razdeljene na štiri področja, in sicer na veščine, šport, prostovoljstvo in odpravo, kar v zelo skrajšani obliki pomeni, da so udeleženci aktivni na vsakem od omenjenih področij določeno obdobje, ki je odvisno od stopnje. Za bronasto priznanje so aktivni po tri mesece na vsakem področju, za srebrno po šest in za zlato dvanajst mesecev.

Šport / Odprava / Veščine / Prostovoljstvo

Področje veščin obsega pridobivanje znanja na kateremkoli področju: taborniki, gasilci, pevski zbor, glasbena šola, jezikovni, računalniški, kuharski in drugi tečaji, gledališka skupina, vivaristika ... Za šport imajo naši dijaki na voljo resnično zavirljiv izbor aktivnosti, tako znotraj gimnazijskih izbirnih vsebin kot pri zunanjih izvajalcih, za prostovoljstvo pa se večina priključi gimnazijski skupini prostovoljcev in pomagajo v vrtcih, podaljšanem bivanju v osnovnih šolah, družijo se z ostarelimi in slabovidnimi ali pa pomagajo kje drugje.

Utrinki odprav

Zadnje od štirih aktivnosti so odprave, ki so pri dijakih najbolj priljubljene. V tem sklopu dijaki preživijo, odvisno od stopnje, od dva do štiri dni v naravi, kjer pokažejo znanje orientacije in preživetja v naravi. Na bronasti stopnji si izberejo in načrtujejo pot, ki je dolga 24 kilometrov, na srebrni 48 in na zlati 80 kilometrov. Razdeljeni so v skupine od tri do sedem udeležencev, vsak ima svojo zadolžitev, čeprav morajo delovati kot lepo usklajena celota, če želijo uspešno opraviti preizkušnjo.

Na zlati stopnji je potrebno opraviti še t. i. Projekt neznan prijatelj – PNP, kjer udeleženci koristno preživijo štiri dni v novem okolju, kjer opravljajo neko dejavnost. To so lahko poletni ali zimski tabori, tečaji po Sloveniji ali v tujini in podobno.

	starost	veščine	šport	prostovoljstvo	odprava
Bronasto priznanje	14 let	po	3	mesece	2 dni
Srebrno priznanje	15 let	po	6	mesecev	3 dni
Zlato priznanje	16 let	po	12	mesecev	4 dni

Dijaki vse aktivnosti beležijo v dnevnik, po opravljenih dejavnostih si pridobijo vpis v knjižico dosežkov. Ko so izpolnjene vse obveznosti za določeno stopnjo, udeleženci prejmejo priznanje, knjižico dosežkov pa lahko kasneje predložijo k prošnji za pridobitev študentske ali zaposlitve, saj imajo tako dokaz o svoji neformalni izobrazbi, ki hitro pridobiva na veljavi.

MEPI na šoli

MEPI je netekmovalen program, kjer si vsak posameznik zastavi svoj cilj in ga skuša doseči. Na ta način pridobiva samozavest, pozitivno samopodobo, znanje in veščine, družijo se z vrstniki, se učijo sodelovanja v skupini, hkrati pa spoznava samega sebe v okolju, ki ponuja mnogo izzivov. Vse to so razlogi, zaradi katerih smo se na gimnaziji odločili za program, ki smo se mu priključili v prvem valu šol leta 2004, in lahko se pohvalimo z najštevilčnejšo udeležbo na katerikoli šoli v Sloveniji.

Dijaki navajajo naslednje razloge:

Za program MEPI sem se odločila zaradi želje po pestrejšem, bolj razgibanem življenju! Potrebovala sem nekaj, kar bi mi dajalo novo energijo, nov zagon ... Želim se preizkusiti na čimveč različnih področjih, se spopasti z mnogimi izzivi; resnično želim doživeti čimveč novih stvari. S tem bom namreč tudi bolje spoznala samo sebe ter druge, ne bom zapravljala časa za brezvezne reči, ampak bom res izkoristila vsak dan, kolikor se da! Poleg tega je na mojo odločitev za ta program precej vplivala moja najboljša prijateljica, saj želim skupaj z njo deliti marsikatero super izkušnjo ter na stara leta obujati spomine, kako super je bilo v mladih letih.

Anja Babič

Na začetku prvega letnika so vsi govorili o nekem MEPI-ju. Naokrog sem spraševala, za kaj tukaj v resnici gre, a mi nihče ni znal prav dobro odgovoriti. Jooj, potem sem šele

postala radovedna ...

Ko sem končno dobila svoj dogovor, sem si mislila: hm, tole bi bilo pa zanimivo poskusiti ... V bistvu sta me bolj pritegnili predodprava in odprava. Uau, kar dva dni brez staršev, brez njihovega nadzora! Toda, kako pa vse to poteka?? To pa lahko ugotovim le na en način: da se pridružim MEPI-ju!

Toda pravi, daljni cilj vseh MEPI-jevcev pa je zlata odprava: Anglija.

Spela Tavčar

Vse aktivnosti lahko dijaki opravljajo v okviru programov obveznih izbirnih vsebin, ki jih ponuja šola, lahko pa v sodelovanju z zunanjimi izvajalci. Pri delu jih budno spremljajo in vzpodbujajo mentorice, profesorice Nevenka Bertoncelj, Nataša Veber in Ana Prevc Megušar, delo na šoli pa koordinira Mateja Prevodnik Mayland. Vsi, ki vodimo delo z mladimi, smo ustrezno usposobljeni in se redno izpopolnjujemo. Skupine se sestajajo približno dvakrat mesečno, ko vsak poroča o svojih aktivnostih in napredku, veliko sestankov je namenjenih pripravi na odpravo, ko dijaki načrtujejo pot, si pripravljajo jedilnik in razmišljajo o idealni vsebini in teži nahrbtnika. Vsaka mentorica ima svoje razloge za sodelovanje, vsem pa je skupna želja, da stojimo ob strani dijakom, ki želijo od štiriletnega šolanja na gimnaziji dobiti še mnogo več.

Najbrž pa razloge lepo povzemata naslednji mnenji:

Rada delam z mladimi, posebej s tistimi, ki imajo veliko pozitivne energije, si želijo različnih izzivov, radi pomagajo drugim, poskušajo vzpostaviti zdrav duh v zdravem telesu, iščejo nova znanja, ... Takšne lastnosti ima mladina, ki se vključuje v program MEPI.

Nevenka Bertoncelj, prof.

MEPI družina škofjeloških gimnazijcev v šolskem letu 2007/2008.

Biti mentor te bogati, ker spoznaš mlade ljudi na drugačen, bolj oseben način in vidiš koliko različnih talentov in energije imajo. Vedno znova te presenetijo s svojo dobro voljo, pripravljenostjo se kaj novega naučiti, pomagati drugim in s svojo vzdržljivostjo.

Nataša Veber, prof.

Pri izvedbi odprav poleg mentorjev sodelujejo tudi inštruktorji MEPI odprav – profesorji Milena Kordež, Alenka Kolenc Krajnik in Janez Galzinja. Včasih zaprosimo za pomoč tudi škofjeloške tabornike, brez sodelovanja Slovenske vojske pa si odprav pravzaprav ne predstavljamo.

V Centru za usposabljanje Vipava nam ekipa častnikov in vojakov prijazno priskoči na pomoč z opremo, hrano in strokovno podporo, skupaj sodelujemo tako pri načrtovanju in izvedbi priprav kot tudi odprav. Njim gre zahvala, da udeleženci lahko gradijo brvi čez reko in splave, ki jim popestrijo dolgo pot, spoznavajo plezanje v steni in vrtoglavni spust po jekleni vrvi. Dijake poučijo o prvi pomoči in preživetju v naravi ter jim ponudijo priložnost, da spoznajo travniško in gozdno rastje, ki lahko konča tudi v loncu okusne juhe ali omake.

Odprava za zlato priznanje je najdaljša in najzahtevnejša, dijaki morajo pokazati največ samostojnosti in fizične pripravljenosti, saj v štirih dneh prehodijo kar 80 kilometrov z vso opremo in hrano, kar za marsikoga predstavlja velik zalogaj in izziv. Hkrati predsta-

Odprave so tudi odlična priložnost za druženje.

vlja neke vrste simbolični zaključek (čeprav nekateri dokončajo vse dejavnosti kasneje), zato je prav, da je nekaj posebnega.

Pred dvema letoma smo navezali stike s srednjo šolo iz Velike Britanije, kjer prav tako izvajajo program MEPI, in pričeli izmenjavo odprav za zlato priznanje. V praksi to pomeni, da pride junija v Slovenijo skupina udeležencev iz srednje šole Truro in se skupaj z našo skupino poda na odpravo. Prva skupina si je izbrala pot od Vipave do Škofje Loke, lani so prehodili 80 kilometrov od Postojne do Debelega rtiča, letos pa je načrt poti še v fazi priprave. Za naše MEPI-jevce je slovenski del priprava na odpravo, ki je obvezna in po zahtevnosti enaka odpravi, ki sledi. Septembra potujejo naši dijaki v Veliko Britanijo, kjer jih sprejmejo angleški vrstniki. Njihova pot se vije po klifih Cornwalla, vmes spoznanje srfanje na deski in se naučijo spektakularnih pogledov z vrha strmih pečin na visoke valove Atlantika in vsaj za nekaj trenutkov pozabijo na težke nahrbtnike.

Udeleženci prve odprave za zlato priznanje leta 2007 so zbrali naslednje vtise:

»Območje klifov, peščenih plaž, Atlantika, sonca, vetra, dežja ... Cornwall. Videli smo veliko, čeprav smo prehodili le 94 km od 1041-ih. V takih razmerah in družbi bi se dalo prehoditi še na desetine kilometrov več. Zanimiva in doživetij polna nova izkušnja.«

Aleksandra Radosavac

»Na zlato MEPI odpravi, ki smo jo opravili v Cornwallu v Angliji, sem kot večina zelo uživala. Združili smo užitek, zabavo ter učenje novih spretnosti in preživetja v naravi. Hkrati smo spoznali veliko novih ljudi in se naučili delovati v skupini in komunicirati z ljudmi. Mislim, da se mi pridružuje večina dijakov, da smo preživeli čudovit teden, hkrati pa nam je žal, da je bila to zadnja odprava v tem mednarodnem priznanju.«

Irena Kustec

»Zlata MEPI odprava v Cornwall je bila zame ena najboljših izkušenj. Nepoznane razmere so nam bile izziv, zato smo se naučili timskega dela, poleg tega pa uživali v razgledu, hoji in v veliko aktivnostih, za katere v Sloveniji nimamo pogojev (deskanje na valovih). Poleg tega pa smo sklenili veliko prijateljstev z našimi angleškimi gostitelji.«

Ksenija Mravlja

»MEPI odprava v Anglijo me je presenetila z odlično organizacijo, prijaznimi domačini in dodatnimi aktivnostmi. Vsekakor jo priporočam tudi naslednjim generacijam.«

Helena Golja

»Prijaznost Angležev, uživanje ob lepem razgledu, peščne plaže, spoznavanje novih športov (srfanje), drugačna kultura, nove izkušnje, sklenjena prijateljstva ... so stvari, zaradi katerih se je splačalo iti v Cornwall.«

Petra Lušina

Jaka, Sandra, Patricia, Vid, Matic, Ana in Aleksandra

»Imeli smo se super fino fajn!«

Kristina Berčič

»Noro! To odpravo bi priporočila tudi ostalim.«

Janja Mesec

»Bilo je enkratno! Najbolj sem užival na srfanju, na živce pa mi je šel dež. Pohvalil bi tudi Aleksandrino kuho «

Matic Platiša

Všeč so mi bile ekstremne aktivnosti, angleškega podnebja pa (zaradi vetra in dežja) ne maram preveč.

Ana Čeferin

Zelo všeč mi je bil razgled. Prijetno so me presenetili Angleži s svojo prijaznostjo. Všeč so mi bile aktivnosti in pa prijetna družba mojih sotrpinov.

Sandra Frlic

Bilo je zelo zanimivo. Hoja ni bila pretirano naporna. Zelo sem užival na srfanju in adrenalinskem poligonu, kjer sem osvojil 1. mesto.

Vid Eržen

Poligon

Spust po jekleni vrvi

»Bilo je res enkratno! Angleške družine, ki so nas gostile, so bile zelo gostoljubne in prijazne.«

Jaka Murn

»Ljudje v Angliji so zelo prijazni, vedno pripravljene pomagati. Prav tako imajo drugačne, bolj tople medsebojne odnose. Mislim, da je bila ta odprava za vse zelo prijetna izkušnja «

Ana Bogataj

»Hoja ob obali mi je bila zelo všeč, saj smo imeli čudovit razgled. Ljudje so bili prijazni in pripravljene pomagati. S skupino in z mentorji smo se odlično razumeli «

Sandra Pralica

»Meni je bilo zelo všeč, še posebej, ko smo srfali in plezali. Tudi razgled je bil čudovit. Res nepozabna izkušnja «

Klavdija Malovrh

»Bilo je megastično! Hoja, klifi, plaže, morje, valovi, srfanje, plezanje, plavanje, kolesarjenje ...
- vse je bilo enkratno. Skupina je bila zakon! «

Patricia Rupar

»Vse mi je bilo ful všeč. Družine, pri katerih smo prebivali, so bile zelo gostoljubne.«

Petra Hribernik

Surfanje v Atlantiku

»Celotna odprava mi je bila zelo všeč, sploh srfanje. Super je bil tudi sam let tja in nazaj, saj sem prvič letela.«

Simona Marguč

»Ta odprava je bila res dobro organizirana. Poleg čudovitega razgleda, lepega vremena, super aktivnosti, dobre hrane in prijaznih domačinov mi je bilo najbolj všeč, da smo se med sabo in z angleškimi dijaki tako dobro razumeli. Bili smo res enkratni tim!«

Katja Jezeršek

Veselje ob prihodu na cilj

MEPI odprava v Anglijo 2008

Po nič koliko sestankih, priprava in danih napotkih smo nadobudni pustolovci le dočakali zlato odpravo v Anglijo – natančneje pokrajino Cornwall. Prihodu na Brnik je sledilo mrzlično prelaganje stvari iz ročne prtljage v velike nahrbtnike, saj smo se v stilu srednješolcev šele na letališču prav pozanimali, kaj smemo vzeti s seboj na letalo in česa ne. Kratkemu letu na londonski Stansted je sledila dolga nočna vožnja proti našemu glavnemu cilju – mestu Truro na jugozahodu Anglije. Tam so nas prijazno sprejeli naši angleški vrstniki, pri katerih smo se lahko nastanili za tistih nekaj noči, ki smo jih v Angliji preživeli v civilizaciji.

Po dveh prijetno preživetih dneh, v katerih smo bili med drugim deležni tudi »house partyja«, obiska plaže ter celo ogleda prave rugby tekme, smo se v ponedeljek zjutraj odpravili na prvi del naše odprave – 18 kilometrsko kolesarjenje po blatnih poteh cornwallskega podeželja, lahko pa rečem, da smo se pri tem razvajeni mestni fantje počutili skoraj kot dr. Indiana na enem izmed svojih pohodov. Ko smo po okoli uro in pol dolgi vožnji dosegli kontrolno točko, na kateri smo dobili še gorivo za naše kuhalnike, smo kolesa zamenjali za nahrbtnike, v katerih smo nosili vse, kar smo potrebovali za 4 dni hoje po robu klifov. Naša skupina je kot prva začela preostanek ponedeljkove poti in brez večjih težav smo v poznih popoldanskih urah prispeli do kampa, kjer smo prenočili. Že prvi dan smo se vsi začeli (upravičeno!) zgražati nad okusom hrane iz vrečk, ki smo jo imeli sabo, zato pa smo bili toliko bolj navdušeni nad pokrajino klifov in morja, ki je verjetno prav takšne, kot je, ne ujame noben fotoaparatus.

Drugi dan smo nadaljevali pot po t. i. obalni pešpoti, ki je bila rdeča nit našega 4-dnevnega pohoda. Med dolgim odmorom za kosilo smo se trije odločili, da velja preizkusiti, kako možati smo, in se okopati v mrzlem Atlantskem oceanu. Hitro smo si nadeli vsak svoje kopalke in stekli naravnost v valove. Ko smo po kakšnih 5 minutah prišli ven, smo s sabo prinesli tudi spoznanje, da je Jadransko morje pravi »jacuzzi«. Zvečer smo v kampu hitro postavili šotore ter si skuhalo vsak svojo (ne)okusno večerjo iz vrečke – odvisno seveda od tega, kako lačen je bil kdo.

Predzadnji dan naše poti smo dopoldanski del poti »totalno zabluzili«, tako da smo v hitenju proti adrenalinskemu parku, kjer je bil naš naslednji postanek, morali preplezati kar nekaj ograj in na najbolj pustolovskemu delu naše poti lazili čez bodečo žico, ki je omejevala del pobočja, na katerem so se pasli mladi biki. Z nekaj majhnimi praskami smo vseeno kmalu dospeli do adrenalinskega parka, v katerem smo se v stilu Lare Croft po žici (zipwire) popeljali čez zaliv, v katerem se je adrenalinski park nahajal. Poleg tega smo se preizkusili tudi v plezanju po steni navzgor, ki so nam ga popestrile dodane ovire. Po hitrem kosilu smo takoj nadaljevali pot in v zgodnjih večernih urah prispeli do travnika, na katerem smo prebili zadnjo noč.

Četrty dan zjutraj smo kot zadnja skupina zapustili tabor in pohiteli do plaže, kjer nas je čakal nov izziv, ki smo ga vsaj nekateri z veliko željo pričakovali že od začetka naše hoje – dvournno srfanje na valovih. V neoprenskih oblekah, seveda. In kako je bilo? »V primerjavi s tem je bordanje na snegu samo za softiče!« No, vsaj meni se je tako zdelo. Po dveh urah borbe z valovi smo se hitro podali še na zadnji del naše odprave. Pot sama po sebi ni bila kdove kako težavna in hitro smo prispeli do končnega cilja – majhnega obmorske-

ga mesteca, kjer sta nas čakali mentorici in angleški profesor. Skupaj s kolesarjenjem smo v štirih dneh naredili slabih 100 kilometrov. Ni ne vem kako veliko, ampak malo pa tudi ni. Po obljubljenem sladoledu smo se usedli v kombi in odpeljali pred šolo v Truru, kjer so nas pričakali angleški gostitelji in nas spet peljali na svoje domove. »Evo, pa sm' skož«, sem si rekel med kopanjem v vroči kopeli, ki mi je prijala kot že dolgo ne.

Naslednji dan smo si najprej ogledali, kako poteka pouk angleških vrstnikov, se odpravili še po nakupih ter na razstavo visokih ladij v bližnje mesto. Zvečer smo se, še vedno utrujeni od naporene hoje, usedli na avtobus in ponovili nočno vožnjo – tokrat do letališča. Let nazaj je minil še hitreje, saj smo ga večinoma predremali. Sredi deževne sobote smo prispeli na domače letališče, kjer smo našo zlato MEPI-jevo odpravo dokončno zaključili.

Tilen Šubic Krpič

Skupina z mentorico Natašo Veber v Cornwallu; od leve proti desni: Gašper, Jerca, mentorica, Teja, Ana, Lucija.

Prejemniki zlatih priznanj MEPI, angleški princ in kraljica

Zadnje dejanje programa so seveda podelitve. Vsako leto dobijo udeleženci v okviru tradicionalne prireditve ob podelitvi priznanj najboljšim učencem in dijakom na Loškem gradu tudi bronasta in srebrna priznanja MEPI. Priznanja jim podelijo župan Škofje Loke, veleposlanik Velike Britanije in predstavnik Nacionalnega odbora MEPI.

Zlato priznanje je izjemen dosežek in v Veliki Britaniji so vsi dobitniki povabljeni v kraljevo palačo v London. Naše dobitnike zlatega priznanja je lani oktobra doletela še posebna čast, da so dobili priznanja iz rok princa Filipa in slovenskega predsednika Danila Türka.

Vid Eržen ob podelitvi priznanja

Ana Bogataj ob podelitvi priznanja

Približno polovica dobitnikov zlatega priznanja je bila med pionirji programa MEPI na Gimnaziji Škofja Loka, ostali so prišli k nam z bronastim priznanjem, ki so si ga pridobili na Osnovni šoli Škofja Loka - Mesto in Osnovni šoli Ivan Grohar, ki prav tako uspešno sodelujeta v programu.

Pri športu sta sodelujočim morda ostala najbolj v spominu za nas eksotična kriket in aikido, vključili pa so se tudi v navijaško in plesno skupino, igre z žogo, atletiko, lokostrelstvo. Med veščinami so jih pritegnili vivaristika, petje v pevskem zboru, učenje tujih jezikov, gledališče in taborniki. Pri prostovoljstvu so radi pomagali v vrtcu, na osnovni šoli, v domu za ostarele ter vodili skupine pri tabornikih. Pri projektu PNP (Projekt neznani prijatelj) so se učili peči torte, pomagali v poletnih taborih, se udeležili vojaškega tabora, v okviru izmenjave odpotovali v Nemčijo in na Dansko ter se udeležili gledališkega festivala v Franciji. Najbolj pa so jim v spominu ostale odprave, kjer so se ob sodelovanju Slovenske vojske preizkusili v preživetju v naravi, pohodništvu in orientaciji: bronasta v ožji okolici Vipave, z gradnjo splavov in brvi čez vodo, srebrna v širši okolici Vipave, s plezanjem v steni Bele in zlata v sodelovanju z britansko šolo Truro School (Cornwall), ko so najprej gostili britanske vrstnike in z njimi prehodili pot iz Vipave v Škofjo Loko, potem pa se podali na štiridnevno 90 kilometrov dolgo pot po klifih in bili nagrajeni z deskanjem v Atlantiku. Vsa leta sem bila njihova mentorica in sem resnično ponosna nanje.

Svečana podelitev je potekala v Slovenski filharmoniji v Ljubljani, 22. oktobra 2008. Na prireditvi je predsednik republike Danilo Türk prevzel pokroviteljstvo nad programom, ki je od takrat tudi predsednikovo priznanje. Častna gosta prireditve sta bila britanska kraljica Elizabeta II. in njen soprog princ Filip, ki je skupaj z našim predsednikom podelil zlata priznanja MEPI.

Priznanja so prejeli:

1. Kristina Berčič	12. Klavdija Malovrh
2. Ana Bogataj	13. Simona Marguč
3. Ana Čeferin	14. Janja Mesec
4. Mira Demšar	15. Ksenija Mravlja
5. Vid Eržen	16. Jaka Murn
6. Sandra Frlic	17. Matic Platiša
7. Helena Golja	18. Sandra Pralica
8. Petra Hribernik	19. Aleksandra Radosavac
9. Katja Jezeršek	20. Patricia Rupar
10. Irena Kustec	21. Eva Tolar
11. Petra Lušina	

Priprave na podelitev so se pričele že marca, ko so bile informacije o visokih gostih še zaupne. Naša gimnazija je imela iz več razlogov na prireditvi posebno vlogo. Od sedemindvajsetih dobitnikov zlatih priznanj je bilo kar enaindvajset škofjeloških in od neprofesionalnih izvajalcev na prireditvi so bili vsi iz Škofje Loke! Predstavil se je mešani pevski

zbor Gimnazije Škofja Loka pod vodstvom profesorice Ane Prevc Megušar, dijakinja violinistka Ana Julija Mlejnik in tolkalna skupina Otroci ritmov iz Glasbene šole Škofja Loka.

Po svečani podelitvi so se predsednik s spremstvom in kraljevi par umaknili iz velike dvorane v malo dvorano Filharmonije, kjer smo se z visokimi gosti srečali tudi mi. Kraljici sem predstavila našo šolo in program, princ Filip pa si je ogledal panoje MEPI-ja, ki so jih predstavljali udeleženci – med njimi tudi naš dijak Luka Krajnik.

Princ Filip in Luka Krajnik

Angleška kraljica na podelitvi zlatih priznanj MEPI »Please welcome Her Majesty The Queen!«

Je z očarljivim angleškim naglasom prihod te visoke gostje najavila Mojca Mavec. Nato smo vstali. To je bil začetek uradnega dela podelitve zlatih priznanj za MEPI.

Uf, visoko smo prišli, sem razmišljala, ko sem se, vsa zrihtana, v petkah, previdno prebijala čez tlakovce stare Ljubljane proti Filharmoniji in skušala ostati v koraku z ostalimi zrihtanimi, hitečimi člani familije. Pred Filharmonijo smo se pojavili več kot uro in pol pred prireditvijo. (Enkratno tajming, ki se ne bo več ponovil, saj drugače vedno lovimo zadnje minute.) Sledil je postopek vstopanja. Kazanje vabil, potnih listov, pregled prtljage, detektorji kovin. Kot bi mignil smo bili v stavbi. Ko smo se pri prijaznih garderoberkah znebili še plaščev, nam ni preostalo drugega, kot da se malo razgledamo naokoli.

Polno ljudi postava po avli in kramlja v manjših skupinicah. Gospe v dolgih oblekah, štorckljanje petk po marmorju, prijeten vonj po mešanici parfumov, moški v frakih, vodja protokola po walkie talkie-ju ureja še zadnje zadeve, kamermani pritrjujejo kamere, ... Mi MEPI-jevci občudujemo drug drugega. Čeprav smo se z odprav bolj navajeni v prešvicanih majicah in blatnih gojzarjih, se nad reklici, kravatami in make-upom danes nihče ne pritožuje. Sprememba je vsem prav prijetna.

Kraljica Elizabeta II. in Mateja Prevodnik Mayland, vodja programa MEPI na Gimnaziji Škofja Loka.

Dobre volje poklepeta z našimi starimi znanci iz Slovenske vojske, ki jih v častnih uniformah komaj prepoznamo in s profesoricami izmenjamo še nekaj iskrenih pohval na račun videza.

Počasi se začenja. Ljudje se posedajo na označena mesta, pogovor zamira. Vsi smo v nestrpnem pričakovanju. Še zadnjim med nami je postalo jasno, da bo prireditev res nekaj velikega. Medtem ko nam, vsem prisotnim v dvorani, Mojca Mavec še zadnjič obnavlja protokol, hitimo pospravljati prežvečene čigumije v robčke in ugašati mobije.

Nato čakamo. Malo se nam tresejo noge, ker vemo, da bomo morali vsak čas vstati. Glave stegujemo k vratom, da bi čim bolj videli kraljico.

Voditeljica najavi njun prihod in kraljevi par vstopi v dvorano. Stojimo in ploskamo. Od kraljice vidim le njene snežno bele kodre, ki se počasi premikajo proti sedežu. Ko se monarhinja in njen mož posedeta, se takoj zasliši britanska, nato še slovenska himna.

Sledijo pozdravi, pa govori, Alenka Godec zapoje nekaj dobrih jazz komadov, gimnazijski zbor pomaga zapeti Zemlja pleše. Vzdušje je kljub prisotnosti res visokih gostov zelo prijetno, ne tako uradno in zapeto, kot bi pričakovali.

Na oder smo vabljeni vsi dobitniki priznanj. Eden po eden hodimo gor, za vsakega posebej se na platnu pojavijo njegovi podatki, slikca in komentarji o MEPI-ju. Priznanje nam podelita naš predsednik Danilo Türk in kraljičin mož, princ Philip. Slednji vsakega od nas zelo pozorno povpraša kakšno malenkost o naših dejavnostih v programu. Zaradi treme imamo nekateri v tistem trenutku malo težav z izražanjem v angleščini, a vseeno spacamo skupaj solidne odgovore. Izpade pa čisto kul. Občinstvo se čudi našemu samozavestnemu kramljanju s princem, ko nas gledajo v hrbet, kako kimamo in mahamo z rokami.

Takoj po podelitvi se kraljevi par poslovi in si odide v zgornji prostor pogledat še plakate o MEPI-ju ter na žalost zamudi noro dober Čardaš Ane Julije v spremljavi pihalnega orkestra Slovenske vojske. Naši pevcu se izkažejo z eno super pesmijo. (Pozabila sem naslov, ampak slišalo se je čudovito.) Navduši nas tudi tolkalna skupina Otroci ritmov. (Eden izmed članov je tudi naš, trenutno še aktualni el presidente, Tilen.)

Ker se nismo tako spedenali le za uro programa, po koncu prireditve sledi še obvezno slikanje. (Pri zastavah, na odru, sredi šteng, na rdeči preprogi, s priznanji, solo, v paru, gasilske ...). Pa čestitke staršev, mlajših mepijevcev, mentorjev ...

Ah, visoko smo prišli, zadovoljna razmišljam, ko se vsa ožuljena počasi vračam v Tivoli, kjer smo parkirali. Srečali smo kraljevi par, ki me je navdušil s svojo pozornostjo, dostopnostjo in vitalnostjo (njeno veličanstvo namreč šteje spoštljivih 82 let, vojvoda Edinburški pa še nekaj več.) In končno smo dosegli zlato priznanje, matrac!

Nato pomislim na vse čudovite ljudi, ki sem jih spoznala v MEPI-ju, na moje »sotrpine« na odpravah, in na profesorco Maylandovo, ki je glavna krivka, da smo vsi vztrajali do konca.

Vem, da zgodbe z MEPI-jem niti približno še ni konec.

Katja Jezeršek

Dobitniki zlatih priznanj z mentorji na podelitvi v Slovenski filharmoniji 22. oktobra 2008.

Sklep

Ker smo na gimnaziji prepričani, da mladi v programu MEPI ogromno pridobijo, se trudimo, da bi bil program vsem dostopen. Dejavnosti so večinoma brezplačne oziroma imajo dijaki možnost izbire. Pri pripravah in odpravah za bronasto in srebrno priznanje nam pomaga Slovenska vojska, ki nam svojo opremo, hrano in usposabljanje nudi brezplačno, pri financiranju odprave za zlato priznanje pa nam pri stroških delno pomaga Občina Škofja Loka. Program je na gimnaziji dobil svoje mesto tudi zato, ker k nam prihajajo učenci OŠ Škofja Loka - Mesto in OŠ Ivan Grohar, kjer si pridobijo bronasto priznanje. Na vsaki stopnji imamo od dvajset do trideset udeležencev, kar je v slovenskem prostoru največja številka. Čeprav morda proti pričakovanjem, je prostovoljstvo tista dejavnost, ki jo mladi poudarjajo kot izjemno pozitivno in koristno izkušnjo, čeprav jih najbolj navdušuje adrenalin odprav. Vsi, ki smo vključeni v program kot mentorji in inštruktorji, smo prepričani, da smo del nečesa pozitivnega, kar nam daje navdih in energijo. Z vsakim letom se tudi mi več naučimo in več kot znamo, več idej imamo, kako še izboljšati MEPI na gimnaziji.